

6.Л. К. Байрачна, Ю. Г. Барабаш, Ф. В. Веніславський, В. І. Кичун, В. П., Колісник, О. Г. Кушніренко, Л. І. Летнянчин, С. Ю. Лукаш, Б. І. Ольховський, В. В. Речицький, Т. М. Слінько, Ю. В. Ткаченко, Ю. М. ТодикаКонституційне право України: Підруч. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. В. П. Колісника та Ю. Г. Барабаша. – Х.: Право, 2008. – 416 с.

7. Конституція України від 28.06.1996 –с.: ТОВ «ВВП Нотіс», 2019 – 56 с.

Павлова А.,

курсант 2-го курсу 202 н. г. ТКЗ ННІ №2 НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, к. ю. н. **Сьох Катерина**

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ЛЮДИНИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я В УМОВАХ СУЧАСНОЇ РЕФОРМИ.

На сьогодні Україна стоїть на шляху реформування у різних правових сферах. З початку 2017 року розпочалася велика Медична реформа, яка внесла свої корективи до сфери охорони здоров'я. У Конституції України у статті 49 гарантується кожному громадянину право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування [2]. Це право має бути забезпеченим завдяки державі, саме вона має створювати умови для ефективного і доступного для кожного громадянина медичного обслуговування.

Державна політика у сфері охорони здоров'я полягає у формуванні вищими органами державної влади пріоритетів, доктрин, концепцій і програм, спрямованих на зміцнення здоров'я населення, забезпечення діяльності і розвитку системи охорони здоров'я. Відповідно до ст. 12 Основ законодавства України про охорону здоров'я це є одним із пріоритетних напрямів державної діяльності. Держава формує політику охорони здоров'я в Україні й забезпечує її реалізацію [4].

Стаття 5 Основ законодавства України про охорону здоров'я визначає охорону здоров'я - загальним обов'язком суспільства та держави, а стаття 4 подає основні принципи охорони здоров'я, а саме :

- дотримання прав і свобод людини і громадянина в сфері охорони здоров'я та забезпечення пов'язаних з ними державних гарантій;
- гуманістична спрямованість, забезпечення пріоритету загальнолюдських цінностей над класовими, національними, груповими або індивідуальними інтересами, підвищений медико-соціальний захист найбільш вразливих верств населення;
- рівноправність громадян, демократизм і загальнодоступність медичної допомоги та інших послуг в сфері охорони здоров'я;
- відповідність завданням і рівню соціально-економічного та культурного розвитку суспільства, наукова обґрунтованість, матеріально-технічна і фінансова забезпеченість;

- орієнтація на сучасні стандарти здоров'я та медичної допомоги, поєднання вітчизняних традицій і досягнень із світовим досвідом в сфері охорони здоров'я;
- попереджувально-профілактичний характер, комплексний соціальний, екологічний та медичний підхід до охорони здоров'я;
- багатоканальність економіки охорони здоров'я і багатоканальність її фінансування, поєднання державних гарантій з демонополізацією та заохоченням підприємництва і конкуренції;
- децентралізація державного управління, розвиток самоврядування закладів та самостійності працівників охорони здоров'я на правовій і договірній основі[5].

Проведення Медичної реформи, призвело до кардинальних змін у системі охорони здоров'я. Відбувається адаптування застарілої системи до європейських стандартів. Але, на жаль, суспільство стикнулося з масою проблем, які призводять до порушення права на охорону здоров'я.

Ключовими проблемами охорони здоров'я населення є не лише брак сучасних медичних технологій, недостатнє володіння ними та недостатність фінансових і насамперед бюджетних, ресурсів для забезпечення ефективної діяльності системи охорони здоров'я, але недосконалість нормативно-правових актів, які впливають на створення умов для поліпшення стану здоров'я населення та підвищення ефективності використання в системі охорони здоров'я людських, матеріально-технічних, фінансових ресурсів в умовах ринкової економіки [3]. На нашу думку, перш ніж розпочинати реформу, потрібно було підготувати нормативно - правову базу, яка чітко прописувала поетапно всі етапи проходження цієї реформи.

Охорона здоров'я - один з пріоритетних напрямів державної діяльності. Суспільство і держава відповідальні перед сучасним і майбутніми поколіннями за рівень здоров'я і збереження генофонду народу, забезпечують пріоритетність охорони здоров'я в діяльності держави. Наразі ми перебуваємо в епіцентрі змін, і на запитання про окремі елементи реформи поки що неможливо відповісти однозначно. Звісно, є сподівання, що через рік відповіді будуть більш позитивними. В рамках цих змін, на першому місці потрібно ставити інтереси людини та захист її здоров'я.

Аналізуючи національне законодавство та ситуацію яка склалася в державі, можна зробити висновки, що Україна на законодавчому рівні закріпила право кожного на охорону здоров'я. Захист цього права є запорукою розвитку нації і має стати основним завданням держави. На нашу думку, проведення Медичної реформи має розпочинатися з потужного нормативного закріплення, та підготовки всіх медичних установ до змін та нових вимог. На жаль, на даний час, є безліч недоліків які впливають на порушення досліджуваного права. Наприклад, недостатність кадрового забезпечення (сімейного лікаря), який є обов'язковою умовою в умовах сучасної реформи бути у кожного громадянина для ефективного медичного обслуговування.

Список використаних джерел

1. Деріга В. В. Соціальна та гуманітарна політика / В. В. Деріга // Електронний ресурс. – [Режим доступу]: <https://buklib.net/books/%2035821/>
2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
3. Медична реформа розпочнеться в січні 2018 року. Чого від неї чекати пацієнтам та лікарям? Децентралізація медицини. – Електронний ресурс [Режим доступу] : <https://health.decentralization.gov.ua/infoblocks/about-reform>
4. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листоп. 1992 року № 2801-ХІІ // Відомості Верховної Ради України 1993, № 4.
5. Калиновський Б. В. Місцева публічна влада в Україні: конституційно-правові засади функціонування та розвитку: Монографія. [Текст]. Вінниця, ТОВ «Нілан – ЛТД», 2016. 426 с.

Пасічна Анастасія

студентка 101 групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини НАВС, к.ю.н., доцент Лук'янець Валентина

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ САМОСТІЙНОСТІ СУДОВОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Актуальність теми. Судова влада у структурі державної влади України посідає особливе місце, зумовлене її соціальною роллю і специфічними функціями. Важливим завданням нинішнього стану державотворення в Україні є спрямувати конституційний процес та реформувати політичну і правову систему в таке русло, щоб забезпечити становлення національного суду як справді незалежної і самостійної галузі влади, що надійно стоятиме на захисті порушуваних прав громадян та юридичних осіб.

Конституція України проголосила права та свободи людини і громадянина найвищою соціальною цінністю й поклала на державу обов'язок з їх дотримання й захисту. У реалізації цієї державної функції беруть участь усі гілки державної влади, але центральне місце у всьому правозахисному механізмі відводиться владі судовій. Судовий захист може бути повним та ефективним лише за умови справжньої самостійності судової влади й реальної незалежності суддів як основних гарантій прав і свобод громадян. Це має важливе концептуальне значення, оскільки у громадській свідомості склалася думка, відповідно до якої самостійність і незалежність потрібні самим носіям судової влади для самоутвердження судового корпусу, розв'язання його внутрішніх проблем, установлення пільг і привілеїв. На фоні забезпечення цінностей правової й демократичної держави наведена теза є неприйнятною. Дослідження самостійності судової влади щодо гарантій прав і свобод громадян є актуальним ще й тому, що нормативне регулювання порушеного питання є відносно новим, містить низку прогалин і суперечностей. Незалежність суддів і